

РЕШЕНИЕ

№ 448

гр. С., 31.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ПЪРВОИНСТАНЦИОНЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на четвърти май през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Георги Ст. Мулешков

при участието на секретаря Велислава Ем. Карамихова
като разгледа докладваното от Георги Ст. Мулешков Гражданско дело №
20211800100558 по описа за 2021 година

К. М. е предявил срещу С. г. с. иск с правно основание чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД – за обезщетяване на имуществени вреди, претърпени вследствие действия на съдия при СГС, изразяващи се в допуснато вписване на несъществуващи обстоятелства в регистърно производство. Вземането е предявено за 1 899 000 лв. (след изменение на размера на иска) като част от дължимото обезщетение в размер на 2 000 000 лв. Претендира се и законната компенсаторна лихва от 23.06.2014 г.

Ищецът твърди, че е бил съдружник в „Р. ц.“ ООД, вписано с решение от 14.10.1996 г. по ф. д. № 12306/1996 г. на СГС; че през 1996 г. дружеството е закупило недвижим имот (УПИ) като инвестиция; че през 2003 г. другият съдружник формално е свикал общо събрание на съдружниците за 05.03.2003 г.; че в процедурата по свикването и провеждането на общото събрание съзнателно са били допуснати нарушения с цел ищецът и неговият баща като управител на дружеството фактически да не узнаят за тези обстоятелства; че на основание протоколните решения от 05.03.2003 г. съдия в С. г. с. с Решение № 4 от 13.03.2003 г. е вписал следните промени в обстоятелствата по партидата на дружеството: изключване на ищеца като съдружник, заличаване

на баща му като управител, намаляване капитала на дружеството с 2500 лв., увеличаване на капитала със същата сума, продължаване дейността на дружеството като ЕООД, което се управлява и представлява от едноличния собственик на капитала. Твърди, че уведомлението за решението на СГС е било обнародвано в Държавен вестник едва на 05.08.2003 г., тоест доста след изтичането на преклузивния тримесечен срок по чл. 74 ТЗ за оспорването му. Твърди, че няколко дни след вписването на променените обстоятелства едноличният собственик на капитала, действащ като управител на дружеството, е продал единствения актив, а именно закупения през 1996 г. недвижимия имот, за което деяние недобросъвестният съдружник е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 НК и му е било наложено наказание.

Ищецът твърди, че по предявени от него иски с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК и чл. 537, ал. 2 ГПК Софийският апелативен съд като въззивна инстанция е постановил решение от 23.04.2014 г. по гр. д. № 2060 / 2013 г., с което е признал за установено, че решението на общото събрание на съдружниците на „Р. ц.“ ООД по протокол от 05.03.2003 г. за поемане на дяловете на единия съдружник от другия съдружник е нищожно, както и че в търговския регистър по партидата на дружеството са били вписани несъществуващи обстоятелства: изключването на ищеца като съдружник, заличаването на баща му К. М. като управител, продължаване на дейността на дружеството като ЕООД. Твърди, че решението на САС е влязло в сила на 23.06.2014 г.

При така изложените факти ищецът обосновава, че в резултат на вписването на несъществуващи обстоятелства е претърпял имуществени вреди, изразяващи се в лишаването му от полагащия му се дружествен дял като съдружник в „Р. ц.“ ООД, а именно 50% от имуществото на дружеството. Обосновава, че решението на съдията при СГС, постановил вписването на несъществуващите обстоятелства, е било постановено в нарушение на закона и при проявена груба небрежност, както и че претърпените вреди са следствие от незаконосъобразните вписвания. Ищецът твърди, че въпреки последващото обявяване на вписаните обстоятелства за несъществуващи, той не може да възстанови реално дяловете си и позицията си на съдружник, респ. да върне продадения през 2003 г. недвижим имот в патримониума на търговското дружество.

В исковата молба ищецът заявява, че вече е завел частичен иск в размер на 100 000 лв. за обезщетяване на вредите, възлизащи общо на 2 000 000 лв., за което е било образувано гр. д. № 670 / 2016 г. на Софийски окръжен съд. В първото съдебно заседание уточнява, че претенцията му по това дело е била за 101 000 лв., както и че частичният иск е бил уважен от ВКС в пълен размер. Ето защо ищецът прави изменение на иска, като намалява размера от 1 900 000 лв. на 1 899 000 лв. Тази сума представлява неприсъдения остатък от заявения общ размер на вземането за обезщетение. Прави и искане за присъждане на законната лихва от 23.06.2014 г., тоест от датата, на която е влязло в сила решението на САС по посоченото по-горе гр. д. № 2060 / 2013 г.

С отговора по чл.131 ГПК ответникът оспорва допустимостта и основателността на иска. Обосновава, че е налице злоупотреба с права от страна на ищеца, тъй като въпреки знанието си относно правната квалификация и подведомствеността на иска, е завел първоначално делото пред надлежен съд, като междувременно е шиканирал процеса с цел събирането в течение на времето на средства за заплащане на дължимата държавна такса. Твърди освен това, че за заявеното увреждане в размер на 2 000 000 лв. ищецът вече е бил предявил частичен иск за сумата от 101 000 лв., която му е била присъдена с влязло в сила решение от 07.11.2019 г. по кас. д. № 3544 / 2018 г. на ВКС. Оттук обосновава частичната недопустимост на иска за сумата от 1000 лв. Прави и възражение за погасяване на вземанията за главница и за лихви по давност.

Съдът намира следното от фактическа и правна страна.

Въпросът за частичната недопустимост на иска за сумата от 1 000 лв. не следва да бъде обсъждан предвид направеното изменение на исковата претенция чрез намаляване на размера ѝ.

Предявеният иск за обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 1 899 000 лв., ведно със законната лихва, е допустим.

Релевантните факти не са спорни между страните, като те се установяват със събраните по делото писмени доказателства.

Преди завеждане на настоящия иск ищецът е предявил срещу ответника частичен иск за сумата от 101 000 лв. от вземане в общ размер на 2 000 000 лв. Частичният иск е бил уважен изцяло с Решение № 212 от 07.11.2019 г. на

ВКС по гр. д. № 3544 / 2018 г., IV г. о. Касационната инстанция е приела, че деликтът е бил установен с Решение № 791 / 23.04.2014 г. по т. д. № 2060/ 2013 г. на САС, влязло в сила на 23.06.2014 г. С решението си Софийският апелативен съд е прогласил за нищожно решението на общото събрание на съдружниците от 05.03.2002 г. за поемане на дяловете на съдружника К. М. от съдружника Д. А. и е признал за установено вписването в Търговския регистър на СГС на несъществуващи обстоятелства, а именно изключването на К. М. като съдружник, заличаването на К. М. като управител и продължаване дейността на дружеството като ЕООД. Касационната инстанция е установила причиняването на имуществени вреди на ищеца от вписването на несъществуващите обстоятелства, които вреди са заявени и по настоящото дело. Установила е и причинна връзка между деянието и вредата.

Решението по уважен частичен иск за парично вземане се ползва със сила на пресъдено нещо относно правопораждащите факти на спорното субективно материално право при предявен в друг исков процес иск за защита на вземане за разликата до пълния размер на паричното вземане, произтичащо от същото право (т. 2 от ТР № 3/2016 от 22.04.2019 г. на ВКС, ОСГТК). Следователно при разглеждането на настоящия иск съдът е обвързан с формираната сила на пресъдено нещо по въпросите за деянието, за неговата противоправност, за виновното поведение на съдията, постановил вписването на несъществуващи обстоятелства, за естеството на претърпените от ищеца имуществени вреди и за причинната връзка между деянието и вредите. Основанието на иска е доказано. Съдът следва да разгледа единствено въпроса за размера на вредите.

Несъществуващите обстоятелства са били вписани с Решение № 4 / 13.03.2003 г. по ф. д. № 12306 / 1996 г. на СГС. Съгласно приетата по делото допълнителна експертиза на вещото лице Р. С., към 13.03.2003 г. стойността на дружествения дял на ищеца е възлизал на 3 772 000 лв. При изготвянето на експертизата вещото лице е съобщило предвижданията на действащия към онзи момент регулационен план на гр. С. и градоустройствените показатели при застрояване (плътност и интензивност). Следователно претърпените от ищеца имуществени вреди са в значително по-висок размер от твърдяното от него вземане за 2 000 000 лв. Това означава, че предявеният по настоящото дело иск за неприсъдения размер от обезщетението е доказан и по размер.

Ответникът не твърди и не доказва да е погасил дълга си.

Неоснователно е възражението на ответника за погасяване на главното вземане по давност. В съдебната практика се приема, че давността за вреди, причинени от държавни органи, започва да тече от датата на отмяна на увреждащия акт, респ. констатиране на неговата незаконосъобразност. Преди тази дата за увреденото лице не съществува правна възможност да реализира правата си и неговото бездействие няма значение за давността. В настоящия случай вписването на несъществуващи обстоятелства е било установено с Решение № 791 / 23.04.2014 г. по т. д. № 2060 / 2013 г. на САС, влязло в сила на 23.06.2014 г. От 23.06.2014 г. до завеждане на исковата молба на 21.06.2019 г. петгодишната погасителна давност по чл. 110 ЗЗД не е била изтекла.

При деликт се дължи обезщетение за забава от датата на увреждането (чл. 84, ал. 3 ЗЗД). Това е правилото. В процесния специфичен случай, при който вредите са били причинени от незаконни действия на държавен орган, ще е без значение обаче дали законната компенсаторна лихва се дължи от 13.03.2003 г., когато е бил поставен увреждащият съдебен акт, или от 23.06.2014 г., когато противоправното деяние е било констатирано с влязло в сила съдебно решение. Това е така, защото заявената от ищеца начална дата на претенцията за законна лихва е 23.06.2014 г. Без значение е изявлението му в писмената защита, че претенцията му за лихва е с начална дата 13.03.2003 г. Следователно предвид направеното искане и на основание чл. 6, ал. 2 ГПК (диспозитивно начало) съдът приема, че законната лихва е дължима от 23.06.2014 г.

По отношение на лихвите ответникът е направил възражение за изтекла погасителна давност. То е основателно за периода от 23.06.2014 г. – 20.06.2016 г. (чл. 111, б. „в“ ЗЗД), тъй като исковата молба е била подадена на 21.06.2019 г. Ето защо законната компенсаторна лихва върху главното вземане следва да бъде присъдена от 21.06.2016 г. до окончателното изплащане.

При този изход на делото ответникът дължи на ищеца направените деловодни разноски от 75 960 лв. за държавна такса (4% от 1 899 000 лв.) и 1600 лв. за експертизи.

По изложените съображения Софийският окръжен съд

ДЕШИ.

П Е Ш И.

ОСЪЖДА С. г. с. с БУЛСТАТ и с адрес: гр. С., бул."В." № ., **да заплати** на К. М. – немски гражданин, роден на 10.01.1974 г., с адрес: Ф. р. Г., гр. Д., ул. «Х.» № .., на основание чл. 49 ЗЗД сумата от **1 899 000 лв.**, представляваща неприсъден и непогасен остатък от обезщетение в общ размер на 2 000 000 лв. за претърпени имуществени вреди от незаконен съдебен акт (Решение № 4 / 13.03.2003 г. по ф. д. № 12306 / 1996 г. на СГС), ведно със законната компенсаторна лихва от 21.06.2016 г. до окончателното изплащане на главницата.

ОСЪЖДА С. г. с. с БУЛСТАТ и с адрес: гр. С., бул."В." № ., **да заплати** на К. М. – немски гражданин, роден на 10.01.1974 г., с адрес: Ф. р. Г., гр. Д., ул. «Х.» № .., направени по делото разноси в размер на **77 560 лв.**

Решението може да бъде обжалвано пред Софийския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски окръжен съд: _____